

Arrest

nr. 207 239 van 26 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 20 april 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2018.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 augustus 2016, in functie van zijn Nederlandse vriendin, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 13 juni 2017 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. J.P., de Nederlandse vriendin, in functie van wie verzoeker tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten deelde op 21 juni 2017 aan de politiediensten mee dat zij en verzoeker niet langer samenwoonden. Een aantal dagen later ging verzoeker weer bij J.P. inwonen.

1.4. Verzoeker bracht de gemeentelijke diensten van de stad Geel op 8 december 2017 op de hoogte van het feit dat hij niet langer bij J.P. woonde.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 16 maart 2018 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 23 maart 2018 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 47/4, §1,1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [A.]

Voornamen: [C.S.]

Nationaliteit: Suriname

[...]

Reden van de beslissing:

Artikel 47/4.1° van de wet van 15.12.1980

Het familiel[i]d bedoeld in artikel 47/1,1 °, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt;

Overwegende dat betrokkene het verblijfsrecht bekwam dd. 13/06/2017 als feitelijk partner van de genaamde [P.J.E.] [...] van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 47/1,1° van de wet van 15/12/80; betrokkene is in het bezit van een F-kaart geldig tot 29/05/2022;

Overwegende dat betrokkene samenwoonde met zijn partner en haar twee kinderen sedert 28/11/2016 [...] te 2380 Ravels;

Overwegende dat de politie van de zone Kempen Noord-Oost op 21/06/2017 en op 23/07/2017 een proces- verbaal heeft opgemaakt lastens betrokkene, met respectievelijk de nummers TU.55.L5.002276/17 en TU.55.L5.002666/17, waaruit blijkt dat er relationele problemen waren tussen betrokkenen. In één van de verhoren spreekt [P.J.E.] zich uit over de relatie en zegt ze het slachtoffer te zijn van een schijnrelatie en dat betrokkene hun relatie heeft gebruikt enkel om een verblijfskaart te bekomen;

Overwegan[d]e dat de politie dd. 09/01/2018 via mail de DVZ ervan op de hoogte bracht dat betrokkene op 08/12/2017 de gezamenlijke woonst heeft verlaten;

Overwegende dat betrokkene geen duurzame relatie meer heeft overeenkomstig artikel 47/3,1° van de wet van 15/12/80 en niet langer een gezinscel vormt met zijn partner wordt het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 47/4,1° van de wet van 15/12/80 beëindigd.

Wat betreft de overweging van mogelijke humanitaire bezwaren die bij een beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 47/4, laatste lid van de wet van 15.12.1980 in overweging moeten worden genomen, werd betrokkene gevraagd dd. 17/01/2018 (betekening van de instructies Van DVZ dd. 10/01/2018) alle dienstige stavingstukken over te maken.

Betrokkene legde volgende documenten voor:

- Inschrijving ACV dd. 20.12.2017

- Attest integratie en inburgering "verklaring van het hoogst behaalde niveau door het huis van het Nederlands" dd. 20.07.2017

- Verklaring lidmaatschap ziektekostenverzekering (CM) dd. 26.01.2017

- Document "mijn loopbaan" met overzicht van tewerkstellingen voor de periode 11.01.2017-30.12.2017 (met onderbrekingen).

- Overzicht bankrekeningen; rekeninguittreksels

Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (Al bekomen dd.20.12.2016) bekijken blijkt dat deze in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft, daar opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

Ook de leeftijd van betrokkene houdt dan ook geen risico in om terug te keren naar het land van herkomst.

Wat betreft zijn economische situatie legt betrokkene verschillende documenten voor betreffende zijn tewerkstelling die hierboven opgesomd werden. Echter, het hebben van een job/inkomen is geen afdoende bewijs van een uitermate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien kan betrokkene de verworven competenties als pluspunt gebruiken in een tewerkstelling in het land van herkomst.

Wat betreft de gezinssituatie legt betrokkene geen documenten voor. Nochtans zou betrokkene, volgens een verklaring van zijn gewezen partner in één van de verhoren bij de politie, een kind hebben, maar hierover wordt niets meegedeeld, zodat we met dit gegeven geen rekening moeten houden. Wat de relatie betreft met de twee kinderen van zijn gewezen par[t]ner, die zijn momenteel bijna 18 en 20 jaar en hebben slechts tijdelijk met hem samengewoond, zodat moe[i]lijk kan gesproken worden van een hechte band.

Wat betreft de sociale - en culturele integratie legt betrokkene verschillende documenten voor: Uit het attest van integratie en inburgering dd. 20.07.2017 betreffende het "hoogst behaalde niveau door het huis van het Nederlands" blijkt dat betrokkene deze lessen gevolgd heeft. Het volgen van deze cursussen is verplicht. Het kennen van de regiotaal is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Bijgevolg toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

Betrokkene legt verder nog een verklaring lidmaatschap van een ziektekostenverzekering (CM) en een inschrijving bij het ACV voor. Echter, het hebben van een ziektekostenverzekering/vakbond behoren tot de basisbehoeften om in een minimum aan waardigheid te kunnen leven. Deze documenten bewijzen bijgevolg niet dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in het Rijk. Verder legt betrokkene nog een overzicht van zijn bankrekeningen voor en rekeninguittreksels. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aangeeft wat hij hier wenst mee aan te tonen. Uit deze documenten blijkt dat betrokkene bankrekeningen heeft en op deze rekeningen enerzijds loon gestort wordt en anderzijds betalingen worden mee uitgevoerd. Het hebben van een bankrekening en het uitvoeren van betalingen is dan ook geen bewijs dat betrokkene geïntegreerd is in het Rijk. Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel document heeft voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene zijn gezondheid een probleem zou vormen om terug te keren naar het land van herkomst.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. Zijn F-kaart dient te worden ingetrokken."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.11. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid besluit tot beëindiging van het verblijfsrecht, zonder bevel om het grondgebied te verlaten, [...]

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het verblijfsrecht van verzoeker dan ook beëindigde nu verzoeker niet meer aan de voorwaarden zou voldoen tot verblijf in het Rijk en evenmin zou hebben aangetoond sociaal, cultureel en economisch geïntegreerd te zijn;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij schrijven dd. 17.01.2018 als volgt meedeelde:

“In het kader van het onderzoek van Uw dossier over de eventuele intrekking van uw verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 47/4 alinea 2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat het volgende bepaalt: “bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong” staat het u vrij om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor uw dossier over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats.

U dient deze documenten over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats, ten laatste 30 dagen na de betekening van dit schrijven.”

Dat verzoeker dan ook navolgende documenten toezond, welke overduidelijk de sociale, culturele, economische integratie van verzoeker aantonen en welke weergeven dat verzoeker over voldoende bestaansmiddelen beschikt, in zoverre dat er dan ook op geen enkel ogenblik om enige tussenkomst werd en zou worden verzocht:

- Inschrijving ACV dd. 20.12.2017;*
- Attest integratie en inburgering ‘verklaring van het hoogst behaalde niveau door het huis van het Nederlands dd. 20.07.2017;*
- Verklaring lidmaatschap ziektekostenverzekering (CM) dd. 26.01.2017;*
- Document mijn loopbaan met overzicht van tewerkstellingen voor de periode 11.01.2017 – 30.12.2017 (met onderbrekingen);*
- Overzicht bankrekeningen; rekeninguittreksels;*

Dat verzoeker vooreerst meer dan 5 jaar een relatie onderhield met Mevrouw [P.], waarmee hij sedert 28.11.2016 samenwoonde, tezamen met haar twee kinderen, op het adres te 2380 Ravels,[...];

Dat op 20.12.2016 in het kader van de aanvraag tot gezinshereniging met een burger van de Unie, waarmee verzoeker een duurzame relatie heeft, Al werd afgeleverd;

Dat goedkeuring van de procedure in gezinshereniging op basis van duurzame relatie aantoont dat verzoeker op het ogenblik van het verkrijgen van diens F-kaart, reeds meer dan 2 jaar een relatie onderhield met Mevrouw [P.];

Dat de voorgelegde stukken tevens bevestigen dat verzoeker en Mevrouw [P.] op hetzelfde adres woonachtig waren, minstens officieel vanaf 28.11.2016;

Dat verzoeker met andere woorden bij het beëindigen van de feitelijke samenwoning, meer dan 3 jaar een gezamenlijke vestiging had met Mevrouw [P.], waarvan minstens één jaar in België, in zoverre dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook ten onrechte het verblijfsrecht van verzoeker beëindigde;

Dat immers:

“Wanneer er een einde komt aan de relatie met de Belg door echtscheiding, nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, of er is geen gezamenlijke vestiging meer met de Belg die men begeleid of vervoegd heeft, verliest het gezinslid zijn verblijfsrecht niet in de volgende gevallen:

het huwelijk, partnerschap of de gezamenlijke vestiging heeft, bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar geduurd, waarvan minstens één jaar in België”

Dat verzoeker verder eveneens aantoont, door de voormelde bijgebrachte stukken, sociaal, economisch en cultureel geïntegreerd te zijn;

Dat verzoeker immers vanaf het ogenblik dat hij aan de slag kon, tewerkstelling heeft aangevat en steeds over voldoende bestaansmiddelen beschikte, zoals blijkt uit de neergelegde arbeidsovereenkomsten en loonfiches;

Dat verzoeker daarnaast Nederlandse lessen volgde, aansluiting verkreeg bij de mutualiteit en vakbond, bankrekening opende en abonnementen afsloot;

Dat verzoeker tevens een grote vriendenkring opbouwde en gelet op diens Surinaamse afkomst, de Nederlandse taal machtig is;

Dat verzoeker dan ook wel degelijk aantoont sociaal, cultureel en economisch geïntegreerd te zijn;

Dat verzoeker zich bovendien de terechte vraag stelt welke stukken de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan wel zou wensen te bekomen?

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet inderdaad volledig uitholt;

Dat er in de optiek van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid immers niemand nog een integratie zal kunnen aantonen en het betreffende artikel in de praktijk nog weinig betekenis zal overhouden, meer nog er een voorwaarde, met name bijzondere integratie, wordt toegevoegd;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid er zich derhalve slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoeker onvoldoende heeft onderzocht;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk diens integratie aantonen, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu;

Dat verzoeker onmogelijk kan terugkeren naar zijn geboorteland, waar hij reeds jaren niet meer verblijft, terwijl de band met België bijzonder groot is geworden;

Dat er bij terugkeer naar zijn land van herkomst dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig is om verzoeker op te vangen;

Dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst dan ook nergens terecht kan, evenmin voor een korte periode;

Dat het dan ook, rekening houdende met de verregaande integratie van verzoeker menonwaardig is om hem uit te wijzen, temeer nu verzoeker, gelet op diens langdurig verblijf in België, in Suriname niet meer over een sociaal vangnet beschikt, waarop hij zich kan beroepen;

Dat intrekking van diens verblijfsvergunning ten overvloede, dan ook tegen alle redelijkheid zou ingaan, nu verzoeker zich zondermeer Belg voelt en zich zo ook gedraagt;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van de bestreden beslissing verantwoorden;”

3.1.2.1. De Raad merkt op dat formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Er kan dan ook niet worden besloten dat verweerder de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

3.1.2.2. In zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht lijkt te willen aanvoeren dient te worden geduïd dat de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker voert allereerst aan dat verweerder is voorbijgegaan aan het feit dat hij meer dan vijf jaar een relatie onderhield met de Nederlandse vrouw in functie van dewelke hij tot een verblijf werd toegelaten en dat verweerder, gelet op artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet, bijgevolg niet zonder meer een einde kon stellen aan zijn verblijfsrecht.

Artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verweerder het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie niet kan beëindigen op grond van de vaststelling dat het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er geen gezamenlijke vestiging meer is *“indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. [...] en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”*

Het staat niet ter betwisting dat verzoeker en J.P. nooit gehuwd waren of een geregistreerd partnerschap hadden. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt voorts niet dat verzoeker en J.P. op het ogenblik dat de gezamenlijke vestiging werd stopgezet drie jaar gezamenlijk gevestigd waren. Het feit dat verzoeker sedert 28 november 2016 samenwoonde met J.P. laat op zich niet toe tot deze conclusie te komen. Daarnaast moet worden gesteld dat verzoeker ook niet kan worden gevolgd waar hij lijkt te willen aangeven dat aangezien zijn aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie op basis van zijn relatie met J.P. werd ingewilligd en verweerder derhalve aanvaardde dat hij een duurzame relatie met deze vrouw had blijkt dat er reeds verscheidene jaren een *“gezamenlijke vestiging”* in de zin van artikel 42quater, § 4, 2° van de Vreemdelingenwet bestond. Het feit dat verzoeker gedurende een zekere periode een relatie met J.P. onderhield impliceert niet dat vaststaat dat zij gedurende deze periode ook gezamenlijk gevestigd waren in de zin van voormelde wetsbepaling. Er blijkt dan ook geenszins dat verweerder de duur van de gezamenlijke

vestiging van verzoeker en J.P. verkeerd zou hebben beoordeeld en dat artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet in casu van toepassing zou zijn.

Verzoeker wijst er verder op dat dat hij goed geïntegreerd is, dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikte, dat hij vele vrienden in België heeft, dat hij de Nederlandse taal machtig is, dat hij bepaalde overeenkomsten afsloot, dat hij een bijzonder grote band met België heeft en dat hij reeds jaren niet meer in zijn geboorteland verbleef. De Raad merkt op dat uit de overwegingen in de bestreden beslissing blijkt dat verweerder met deze gegevens rekening heeft gehouden en dat verzoeker door aan te geven dat hij zijn situatie anders inschat dan verweerder niet aantoonde dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door te duiden dat de banden die verzoeker in België opbouwde en diens persoonlijke situatie niet van die aard zijn dat zij verhinderen dat toepassing wordt gemaakt van de door artikel 42quater, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet geboden mogelijkheid om een einde te stellen aan verzoekers verblijfsrecht. Het gegeven dat verweerder stelde dat bepaalde gegevens die verzoeker aanbracht geen *“bijzondere integratie”* aantonen laat toe vast te stellen dat verweerder de aard van de banden die verzoeker met België heeft beoordeelde, doch niet dat hij voorwaarden aan de wet zou hebben toegevoegd of dat hij een wettelijke bepaling zou hebben uitgehold. Waar verzoeker betoogt dat hij in Suriname niet over een sociaal vangnet beschikt dient te worden benadrukt dat in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet niet kan worden gelezen dat verweerder slechts een einde kan stellen aan het recht op verblijf van een vreemdeling indien vaststaat dat deze vreemdeling in het land waarvan hij de nationaliteit heeft over humanitaire hulp en een duurzame infrastructuur om hem op te vangen beschikt, dat diens opvangmodaliteiten er geregeld zijn of dat hij er een beroep kan doen op steunverlening. De Raad merkt ten overvloede op dat verzoeker, die eenenveertig jaar oud is, aangaf dat hij in staat is om, door middel van een inkomen uit een tewerkstelling, in zijn levensonderhoud te voorzien, dat hij niet aantoonde dat hij elders niet over een inkomen uit arbeid kan beschikken en dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij in Nederland tal van familieleden heeft en niet aannemelijk wordt gemaakt dat deze hem niet (tijdelijk) financieel kunnen bijstaan wanneer hij niet in België kan verblijven.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoeker uit deze beslissing ondervindt;

Dat verzoeker geen enkele band meer heeft met Suriname, terwijl de band met België, waar hij reeds geruime tijd verblijft, waarvan hij de taal spreekt en waar hij een grote vriendenkring heeft opgebouwd, enorm is;”

3.2.2. Het evenredigheidsbeginsel hangt in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel, hetgeen slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar bovenvermelde bespreking, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt dat verzoeker geen duurzame relatie meer heeft met de Nederlandse vrouw in functie van wie hij tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten, dat kan worden aangenomen dat hij nog banden heeft met zijn land van herkomst

en dat de duur van verzoekers verblijf in het Rijk zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie en zijn sociale en culturele integratie in het Rijk niet van die aard zijn dat hij tot een verder verblijf in het Rijk dient te worden toegelaten.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK